

Libris.ro

Three Act Tragedy

Agatha Christie

The Agatha Christie Roundels Copyright © 2013 Agatha Christie Limited.

Used by permission.

Three Act Tragedy Copyright © 1934 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the AGATHA CHRISTIE SIGNATURE

are registered trade marks of Agatha Christie Limited and elsewhere

www.agathachristie.com

LITERA®
Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Tragedie în trei acte

Agatha Christie

Copyright © 2019 Agatha Christie Limited

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Moroșanu

Copertă: Alex Eser

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTIE, AGATHA

Tragedie în trei acte / Agatha Christie;

trad.: Ana Dragomirescu. - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4008-6

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111-312.4=135.1

Agatha Christie®

Tragedie în trei acte

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE

ANA DRAGOMIRESCU

LITERA®
București
2019

CAPITOLUL 1

Domnul Satterthwaite stătea pe terasa de la Crow's Nest și se uita cum gazda lui, sir Charles Cartwright, urca pe poteca dinspre mare.

Crow's Nest era un bungalow modern dintre cele mai bune. Fără paiantă, fără frontoane, fără ornamentațiile atât de dragi constructorilor de mâna a doua. O simplă clădire albă, solidă, înșelătoare în privința mărimii, de vreme ce era mult mai mare decât părea. Își datora numele¹ poziției sale, la înălțime, cu vedere către portul Loomouth. Într-adevăr, de la un colț al terasei, ocrotit de o balustradă traianică, era o distanță considerabilă până la apa mării de dedesubt. Dacă veneai pe șosea, Crow's Nest se afla la un kilometru și jumătate de oraș. Drumul o lua spre interiorul continentului, apoi continua în zigzag pe coastă, sus deasupra mării. Pe jos, clădirea era accesibilă în șaptesprezece minute, la capătul abruptei cărări pescărești pe care urca acum sir Charles Cartwright.

Sir Charles era un bărbat de vârstă mijlocie, bine făcut și ars de soare. Purta o veche pereche de pantaloni din flanel gri și un pulover alb. Avea un mers ușor legănat și își ținea pumnii pe jumătate strânși în timp ce înainta. Nouă oameni din zece ar

---

¹ În traducere, Cuibul de Cioară (n. tr.)

CAPITOLUL 1

Domnul Satterthwaite stătea pe terasa de la Crow's Nest și se uita cum gazda lui, sir Charles Cartwright, urca pe poteca dinspre mare.

Crow's Nest era un bungalow modern dintre cele mai bune. Fără paiantă, fără frontoane, fără ornamentațiile atât de dragi constructorilor de mâna a doua. O simplă clădire albă, solidă, înșelătoare în privința mărimii, de vreme ce era mult mai mare decât părea. Își datora numele¹ poziției sale, la înălțime, cu vedere către portul Loomouth. Într-adevăr, de la un colț al terasei, ocrotit de o balustradă traianică, era o distanță considerabilă până la apa mării de dedesubt. Dacă veneai pe șosea, Crow's Nest se afla la un kilometru și jumătate de oraș. Drumul o lua spre interiorul continentului, apoi continua în zigzag pe coastă, sus deasupra mării. Pe jos, clădirea era accesibilă în șaptesprezece minute, la capătul abruptei cărări pescărești pe care urca acum sir Charles Cartwright.

Sir Charles era un bărbat de vârstă mijlocie, bine făcut și ars de soare. Purta o veche pereche de pantaloni din flanel gri și un pulover alb. Avea un mers ușor legănat și își ținea pumnii pe jumătate strânși în timp ce înainta. Nouă oameni din zece ar

---

¹ În traducere, Cuibul de Cioară (n. tr.)

fi zis: „Marinar ieșit la pensie, genul inconfundabil“. Al zecelea, mai perspicace, ar fi stat pe gânduri, intrigat de ceva nedefinit ce nu suna tocmai adevărat. Și atunci poate că i-ar fi venit în minte o imagine necăutată: puntea unei nave (dar nu a uneia adevărate), o corabie îngrădită de draperii dintr-un material gros, bogat, un bărbat, Charles Cartwright, stând pe punte, cu o lumină care nu era a soarelui revărsându-se peste el, cu pumnii pe jumătate strânși, cu mersul ușor și vocea relaxată, plăcută a unui marinar și gentleman englez, acum vorbind pe un ton mult ridicat.

„Nu, domnule, spunea Charles Cartwright, mă tem că nu îți pot oferi nici un răspuns la această întrebare.“

Și, fâș, draperiile grele cădeau, luminile se intensificau, o orchestră se avânta și ataca ultima măsură sincopată, fete cu părul prins în cocuri exagerate întrebau: Ciocolată? Limonadă? Se termina primul act al piesei *Chemarea mării*, cu Charles Cartwright în rolul comandantului Vanstone.

Din locul lui de observație, domnul Satterthwaite zâmbi, privind în jos.

Bărbat mic și uscățiv, domnul Satterthwaite era un ocrotitor al artei și al teatrului, un snob ambițios, dar plăcut, mereu implicat în cele mai importante petreceri și activități sociale (cuvintele „și dl Satterthwaite“ apăreau invariabil la coada oricărei liste de invitați). Una peste alta, un bărbat de o inteligență considerabilă, un fin observator al oamenilor și al lumii.

Acum murmură, clătinând din cap:

– N-aș fi crezut. Nu, zău, n-aș fi crezut.

Un zgomot de pași răsună pe terasă, iar el întoarce capul. Bărbatul înalt și încărunțit care trase un scaun și apoi se așeză își avea profesia întipărită pe chipul ager și binevoitor de om ajuns la mijlocul vieții.

„Doctor“ și „Harley Street“¹, sir Bartholomew Strange reușise în meseria lui. Era un bine-cunoscut specialist în boli nervoase și primise de curând titlul de cavaler cu ocazia aniversării regelui.

Își trase scaunul în față, lângă cel al domnului Satterthwaite, și spuse:

– Ce n-ați fi crezut?

Zâmbind, domnul Satterthwaite îi atrase atenția asupra siluetei de jos, ce urca în viteză panta.

– N-aș fi crezut că sir Charles va rămâne atâta vreme mulțumit în... ăă... exil.

– Pe legea mea, nici eu!

Celălalt izbucni în râs, aruncându-și capul pe spate.

– Îl cunosc pe Charles de când era copil. Am mers împreună la Oxford. Mereu a fost la fel: un actor mai bun în viața personală decât pe scenă! Charles joacă tot timpul. Nu se poate abține, e a doua lui natură. El nu iese dintr-o cameră, el își „face ieșirea“ și de obicei are câte o replică bună pentru asta. Totuși, îi place mai mult decât oricui să schimbe rolul. Acum doi ani s-a retras de pe scenă, spunând că vrea să ducă o viață simplă, la țară, departe de lume, și să-și satisfacă vechea pasiune pentru mare. A venit aici și a construit locul ăsta. Ideea lui despre

¹ Stradă din Londra, cunoscută, mai ales în secolul al XIX-lea, pentru numărul mare de cabinete particulare de practică medicală și chirurgicală. (n. red.)

o umilă cabană rustică. Trei băi și cele mai moderne articole! Eram ca dumneata, Satterthwaite, nu credeam că o să dureze. La urma urmei, Charles e om, are nevoie de spectatorii lui. Doi sau trei căpitani ieșiți la pensie, câteva bătrâne și un preot nu formează cine știe ce public în fața căruia să joci. Mă gândeam că „omul simplu, cu dragostea lui pentru mare“ o va lua la fugă după numai șase luni. Sincer să fiu, pe atunci socoteam că se va sătura de rolul ăsta. Credeam că următorul personaj care va umple afișul va fi plictisitul om de lume din Monte Carlo sau poate un moșier din nordul Scoției. Charles e versatil, așa e el.

Medicul se opri. Fusese un discurs lung. Ochii îi erau plini de afecțiune și amuzament în vreme ce îl privea pe neștiutorul bărbat de jos. Peste vreo două minute acesta avea să li se alătore.

– Dar, continuă sir Bartholomew, se pare că ne-am înșelat. Atracția față de traiul simplu rezistă.

– Un om care se joacă pe sine e uneori judecat greșit, sublinie domnul Satterthwaite. Lumea nu îi ia sinceritatea în serios.

Doctorul încuviință dând din cap.

– Da, spuse el îngândurat. E adevărat.

Cu un salut vesel, Charles Cartwright urcă în fugă treptele spre terasă.

– Mirabelle s-a depășit pe sine însăși, zise. Ar fi trebuit să veniți, Satterthwaite.

Domnul Satterthwaite scutură din cap. Suferise de prea multe ori în timpul traversării Canalului ca să-și mai facă iluzii cu privire la rezistența stomacului său când se afla pe apă. În dimineața aceea o observase pe Mirabelle de la fereastra dormitorului

său. Bătea un vânt puternic, prielnic navigării cu pânze, iar domnul Satterthwaite îi mulțumise cerului pentru că se afla pe uscat.

Sir Charles intră în salon și ceru de băut.

– Ar fi trebuit să vii, Tollie, îi spuse prietenului său. La urma urmei, nu-ți petreci tu jumătate din viață stând pe Harley Street și spunându-le pacienților tăi cât de bine le-ar face valurile oceanului?

– Marele avantaj de a fi doctor, replică sir Bartholomew, este acela de a nu fi obligat să-ți urmezi propriile sfaturi.

Sir Charles râse. Încă își juca rolul fără să-și dea seama: marinarul jovial, fără fașoane, care le spune lucrurilor pe nume. Era un bărbat extraordinar de arătos, cu trupul frumos proporționat, cu un chip uscățiv și vesel, iar firele cărunte de la tâmple îi dădeau un plus de distincție. Arăta întocmai cum era: mai întâi, gentleman, și apoi, actor.

– Ai mers singur? îl întrebă doctorul.

– Nu.

Sir Charles se întoarse pentru a-și lua băutura de la o servitoare cochet îmbrăcată, care ținea o tavă.

– Am avut un „ajutor“. Mai exact pe fata aceea, Egg.

Era ceva, o vagă urmă de stânjenală în vocea lui, ceea ce îl făcu pe domnul Satterthwaite să ridice atent privirea.

– Domnișoara Lytton Gore? Știe câte ceva despre navigat, nu-i așa?

Sir Charles râse mai degrabă cu tristețe.

– Reușește să mă facă să mă simt ca un debutant în ale navigatului. Dar încep să mă descurc, grație ei.

Un gând se strecură iute prin mintea domnului Satterthwaite.

„Mă întreb... Egg Lytton Gore... poate că de-aia nu s-a săturat el – vârsta, o vârstă periculoasă, în totdeauna o tânără fată în acel moment al vieții...”

Sir Charles continuă:

– Marea, nimic nu e ca ea. Soare, vânt și mare. Și o bojdeucă la care să te întorci acasă.

Și privi încântat spre clădirea albă din spatele lui, echipată cu trei băi, apă caldă și rece în fiecare dintre ele, cel mai modern sistem de încălzire centrală, cele mai noi instalații electrice și un personal format dintr-o servitoare, o cameristă, un bucătar și un ajutor de bucătar. Interpretarea pe care o dădea sir Charles vieții simple era, poate, un pic exagerată.

O femeie înaltă și deosebit de urâtă ieși din casă, îndreptându-se către ei.

– Bună dimineață, domnișoară Milray.

– Bună dimineața, sir Charles. Bună dimineața (o ușoară înclinare a capului către ceilalți doi). Acesta e meniul pentru cină. Nu știu dacă n-ați dori să-i aduceți vreo schimbare.

Sir Charles îl luă și murmură:

– Să vedem: cantalup, borș, macrou proaspăt, potârniche scoțiană, sufleu surpriză, Canapé Diane¹... Nu, cred că e excelent, domnișoară Milray. Toată lumea o să vină cu trenul de patru și jumătate.

– Deja i-am dat instrucțiunile convenite lui Holgate. Apropo, sir Charles, să nu vă supărați, dar mai bine dacă aș cina cu dumneavoastră în seara asta.

Sir Charles se arătă surprins, dar răspunse politicos:

– Încântat, desigur, domnișoară Milray, dar...
ăăă...

¹ Mici tartine din pâine prăjită cu ficat și șuncă (n. tr.)

Femeia se apucă să-i explice calm.

– Altfel, sir Charles, ar fi treisprezece persoane la masă și mulți oameni sunt superstițioși.

Din tonul ei se înțelegea că ea ar fi așezat trei-sprezece persoane la masă în fiecare seară a vieții sale fără nici cea mai mică tresărare. Domnișoara Milray continuă:

– Cred că totul e aranjat. I-am spus lui Holgate că mașina trebuie să-i ia pe lady Mary și pe soții Babbington. E corect?

– Absolut. Exact ce voiam să vă rog să faceți.

Cu un zâmbet ușor arogant pe chipul ei colțuros, domnișoara Milray se retrase.

– Aceasta, spuse sir Charles cu respect, e o femeie remarcabilă. Mereu mă tem că o să vină și o să mă spele pe dinți.

– Eficiența în persoană, replică Strange.

– Lucrează pentru mine de șase ani, zise sir Charles. Mai întâi mi-a fost secretară la Londra, iar aici presupun că e un fel de menajeră de rang mai înalt. Administrează casa asta cu o precizie de ceașornic. Iar acum, cu voia dumneavoastră, o să plece.

– De ce?

– Ea spune..., sir Charles își frecă nasul neîncredător, ea spune că are o mamă invalidă. Eu unul n-o cred. Genul ăsta de femeie n-a avut niciodată o mamă. A luat naștere în mod spontan, dintr-un dinam. Nu, altceva e la mijloc.

– Probabil, spuse sir Bartholomew. Umblă vorbe.

– Vorbe?

Actorul îl privi lung.

– Vorbe despre ce?

– Dragul meu Charles, știi ce înseamnă „vorbe“.

– Te referi la vorbe despre mine și ea? Cu fața aia? Și la vârsta ei?

Resp. – Probabil are sub cincizeci de ani.

– Presupun că da.

Sir Charles cântări ideea.

– Dar, zău, Tollie, i-ai observat fața? Are doi ochi, un nas și o gură, dar nu e ceea ce ai numi *un chip*. Nu un chip de femeie. Cea mai iubitoare de scandaturi cață din cartier n-ar putea lega la modul serios pasiunea sexuală de o față ca aia.

– Subestimezi imaginația fetelor bătrâne din Marea Britanie.

Sir Charles clătină din cap.

– Nu cred. Domnișoara Milray are un soi de respectabilitate oribilă pe care până și o fată bătrână din Marea Britanie trebuie s-o recunoască. E virtutea și respectabilitatea întruchipate. Și o femeie al naibii de folositoare. Mereu mi-am ales secretare urâte ca o ciumă.

– Deștept om.

Sir Charles rămase adâncit în gânduri vreme de câteva minute. Pentru a-i distra atenția, sir Bartholomew întrebă:

– Cine vine în după-amiaza asta?

– Angie e una dintre cei așteptați.

– Angela Sutcliffe? Asta-i bine.

Domnul Satterthwaite se aplecă în față cu interes, nerăbdător să afle lista musafirilor. Angela Sutcliffe era o bine-cunoscută actriță, trecută de prima tinerețe, dar cu priză la public, renumită pentru inteligența și farmecul ei. Uneori se vorbea despre ea ca despre succesoarea lui Ellen Terry.

– Apoi sunt soții Dacres.

Din nou, domnul Satterthwaite încuviință în sinea lui. Doamna Dacres reprezenta Ambrosine, Ltd., acel atelier de croitorie de mare succes. L-ați văzut în programe: „Rochiile domnișoarei Blank din primul act au fost asigurate de Ambrosine, Ltd., Brook Street“. Soțul ei, căpitanul Dacres, era un „cal negru“¹, conform propriului jargon de curse. Își petrecea mult timp pe hipodromuri – cu ani în urmă fusese el însuși călăreț în Garda Națională. Existaseră niște probleme – nimeni nu știa exact ce, deși circulaseră tot felul de zvonuri. Nu avusese loc nici o anchetă, nimic public, însă cumva toată lumea ridica din sprâncene atunci când era pomenit numele lui Freddie Dacres.

– Mai e Anthony Astor, dramaturgul.

– Desigur, spuse domnul Satterthwaite. Ea a scris *Sens unic*. Am văzut piesa de două ori. A fost o mare reușită.

Îi plăcea să arate că știe că Anthony Astor era de fapt o femeie.

– Așa e, răspuse sir Charles. Tot uit cum o cheamă în realitate. Wills, mi se pare. N-am întâlnit-o decât o dată. Am invitat-o ca să-i fac pe plac Angelei. Aștia sunt toți. Cei ai casei, vreau să spun.

– Și dintre localnici? întrebă doctorul.

– Oh, localnicii! Ei bine, i-am chemat pe soții Babbington, el e parohul, un tip de treabă, nu excesiv de parohial, și soția lui, o femeie foarte agreabilă. Îmi ține predici despre grădinărit. Vin ei – plus lady Mary și Egg. Asta-i tot. Ah, da, mai e un tânăr

¹ În original, *dark horse* – cal de curse obscur, dar capabil totuși de o performanță surprinzătoare (n. tr.)